

af det økonomiske og sociale råd anerkendte princip om økonomisk enhed og uafhængighed i betragtning, og anbefaler, at behovet for at forberede en plan for Libyens økonomiske, sociale og kultu-

relle udvikling skal tages i betragtning af de pågældende autoriteter, såvel ved anmodninger om som ved tildeling af teknisk hjælp til Libyen.

XI. Sociale, kulturelle og humanitære spørgsmål.

1. Klage over Sovjetunionens undladelse af at hjemsende eller redegøre for krigsfanger.

Dette spørgsmål var sat på dagsordenen efter anmodning af Australien, Storbritannien og De Forenede Stater. Forhandlingerne i sagen førtes navnlig mellem den engelske repræsentant og Sovjetunionens repræsentant i en meget skarp tone. Udvalget vedtog trods stærke indsigelser fra østblokken at omdele meddelelser fra den tyske, den italienske og den japanske regering.

Af Australien, Storbritannien og De Forenede Stater blev der i første omgang forelagt et resolutionsudkast vedrørende oprettelsen af en FN-kommission for krigsfanger; kommissionen skulle indsamle oplysninger fra regeringerne om sådanne fanger og yde bistand ved deres hjemsendelse. Der fremsattes en række ændringsforslag, hvoraf det mest betydningsfulde blev stillet af Libanon og Syrien. Det gik faktisk ud på helt at ændre karakteren af resolutionen, idet det slettede paragraffen om oprettelsen af en særlig kommission og nøjedes med en opfordring til de regeringer, i hvis varetægt der endnu befinder sig krigsfanger, om at afgive visse oplysninger om disse. En så vidtgående ændring var uacceptabel for forslagsstillerne, der nøjedes med at revidere resolutionsudkastet, således at resolutionens egentlige indhold blev mindre kraftigt i formen ud fra det synspunkt, at virkeligt bevis for de omhandlede krigsfangers forsvinden næppe kunne siges at foreligge.

Da udsigterne for at opnå det fornødne flertal i plenarforsamlingen til resolutionens vedtagelse måtte anses for ret tvilsomme, holdt den danske repræsentant Hermod

Lannung den 11. december 1950 en tale i 3. udvalg, hvori han fremhævede de væsentlige forskelligheder mellem resolutionsforslaget og den ikke-accepterede del af Libanons og Syriens ændringsforslag og foreslog, at man søgte at finde et kompromis. Hans tanke var, at der vel straks kunne skabes hjemmel for kommissionen, men således at denne først sattes i virksomhed, når det viste sig, at den af Libanon og Syrien foreslåede opfordring til regeringerne fra plenarforsamlingen ikke havde givet noget resultat.

Talen og den deri indeholdte tanke om at finde en modus vivendi fik en gunstig modtagelse også fra forslagsstillerne og Libanons og Syriens side. Forslagsstillerne ændrede deres udkast, således at det tog hensyn til hovedideen i den fra dansk side udkastede tanke. Resolutionen kom herefter til at indeholde en opfordring til regeringerne om at tilstille De Forenede Nationers generalsekretær de omhandlede oplysninger, og der oprettes samtidig en krigsfangekommission på 3 medlemmer, som skal bedømme de indsendte oplysninger. Såfremt kommissionen ikke finder disse oplysninger tilstrækkelige, vil den da kunne søge yderligere oplysninger indhentet.

Den reviderede resolution blev med nogle yderligere mindre ændringer godkendt af 3. udvalg og vedtoges af plenarforsamlingen den 14. december 1950, begge steder med 43 stemmer mod 5.

2. Konventionen om menneskerettigheder.

Menneskerettighedskommissionen have på sin 6. samling udarbejdet et udkast til en konvention om menneskerettighederne til